

tens Evne til at bære de af den paa-tænkte Ordning følgende øjeblikkelige og stadig tilbagevendende Udgifter“, noget mere end blot og bart Mundsvær.

Jeg ved ikke, om jeg har Lov til at forudsætte, at disse Lovforslag ville kunne faa nogen Støtte hos den højtærede Regering. Den højtærede Regerings Chef har jo udtalt, at det var en af Regeringens Hovedopgaver at føre Militærlovene loyalt ud i Livet. Paa en Maade kan denne Hovedopgave ikke lægge Regeringen nogen Hindringer i Vejen med Hensyn til at yde sin Støtte til de her foreliggende Lovforslag. Jeg har nemlig Lov til at antage, at disse Ord om, at det er en af Regeringens Hovedopgaver at føre Militærlovene loyalt ud i Livet, ikke ere saa slemt mente, som det er sagt. Hvad vil det nu sige at føre Militærlovene loyalt ud i Livet? Det vil vel sige, at man fører dem ud i Livet i nøjeste Overensstemmelse med Lovenes Ord og med Forudsætningerne for Lovene, og at man paa Militærlovgivningen holder sig strengt indenfor den finansielle Ramme, som blev vedtagen, den Gang Militærlovene i 1909 bleve færdige her fra Rigsdagen. Men i saa Henseende vil jeg ikke paastaa, at Regeringen har holdt sig Militærordningen af 1909 meget strengt efterrettelig. Det har vist sig, at Regeringen dog har fundet, at der var en Margin, at der var noget Spillerum. Jeg skal minde om, at straks den første Samling, da den nuværende Regering stod ved Roret, mødte man med et Lovforslag om at gennemføre en Ordning af Militærmusikken, der krævede 150,000 Kr. mere i Udgifter om Aaret end det, der var Forudsætningen, den Gang Militærforliget i 1909 blev vedtaget. Det varede jo heller ikke længe, inden Regeringen mødte med et Lovforslag om en Garnisonsordning, hvortil der skulde bruges 2½ Mill. Kr., et Udgiftsbeløb, der ikke var forudsat i Militærlovene, saaledes som de bleve vedtagne i 1909. Jeg siger udtrykkelig, at dette Udgiftsbeløb ikke var forudsat i Militærlovene. Derimod vil jeg tillade mig at hævde, at man fra Regeringspartiets Side ikke havde nogen Ret til at paastaa, at man ingen Anelse havde om, at det vilde blive nødvendigt at bruge et saadant Beløb til Omgarnisonering. Hvad de andre Partier angaar, er det en Sag for sig, men Regeringspartiet kunde ikke sige, at de ikke havde nogen Anelse om, at det vilde blive nødvendigt at bruge et Beløb paa 2½ Mill. Kr. til Omgarnisonering. Thi det kan ikke nægtes, at Fler-tallet i Forsvarskommissionen, det Flertal,

der maa forudsættes i alt væsentligt at være det samme som det nuværende Regeringsparti, selv om det ogsaa er blevet noget mindre, godt vidste, at der skulde bruges 2½ Mill. Kr., naar man skulde flytte en Del af Hæren fra Jylland og Fyn over til Sjælland. Forsvarskommissionens Flertal har i sin Betænkning dette Beløb paa 2½ Mill. Kr. Men der er den Forskel paa Forsvarskommissionens Flertal og paa den Regering, som gennemførte Militærlovene af 1909, eller rettere sagt paa den nuværende Regering — lad mig holde mig til den —, med Hensyn til dette Beløb paa 2½ Mill. Kr. til Omgarnisonering, at Forsvarskommissionens Flertal havde dette Beløb indenfor de 31½ Mill. Kr., hvorimod den nuværende Regering har dette Beløb udenfor de 31½ Mill. Kr. Men Regeringen er altsaa fremkommen med et Forslag derom. Det kan altsaa ikke siges, at Regeringen overfor sig selv er alt for streng med at holde sig indenfor den finansielle Ramme, som blev given, den Gang Militærlovene i 1909 bleve gennemførte.

Der er et andet Punkt, nemlig med Hensyn til Garnisoneringen, hvor man heller ikke kan paastaa, at den nuværende Regering holder sig de i 1909 vedtagne Forsvarsloves Forudsætninger efterrettelig. Hvis man vil se efter, hvad der var Forudsætningen med Hensyn til Garnisonerne, da Militærlovene bleve gennemførte — det vil man kunne finde i Tillæg A. for 1908 —09 Sp. 3489—90 —, vil man se, at efter den Ordning, som var forudsat den Gang, fandtes der ingen Garnison i Fredericia, og der fandtes ingen Garnison i Helsingør. Men som bekendt agter den nuværende Regering at lade Garnisonerne blive liggende i Fredericia og i Helsingør, og det til Trods for, at Fredericia og Helsingør ikke findes som Garnisonsbyer i Forudsætningerne for Lovene fra 1909. Men ikke alene kan det siges, at Fredericia og Helsingør ikke findes som Garnisonsbyer i disse Forudsætninger, men det blev af den Forsvarsminister, som gennemførte disse Militærlove, hævdet klart og bestemt, at man med Hensyn til Garnisonerne skulde holde sig til de Forudsætninger, der fandtes i Motiverne til Lovforslaget af 12. Februar 1909. Det blev udtalt ganske tydeligt, og jeg skal tillade mig at citere denne Udtalelse. Den faldt den 6. September 1909 oppe i Landstinget. Den daværende Forsvarsminister, det nuværende ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), udtalte da